

Després del festival

■ Si ens haguéssim dit fa 8 mesos, quan a Sant Joan de Missa, un grupet d'al·lots i al·lotes i els seus catequistes se'n va ocórrer organitzar un concert en benefici de les persones que han de fugir dels seus països per culpa de la guerra, la persecució o la pobresa, que dia 4 de novembre mouríem un milenar de persones entorn al mateix objectiu, ens haguéssim posat a riure de sentir tal exageració.

Però sí, va passar. Dissabte dia 4 entre la gent que va venir a sentir Pinyeta Pinyol amb els seus fills i filles i els qui van assistir al festival ens vam replegar unes 1.000 persones. I totes sabíem perquè érem allà.

Han estat 8 mesos de molta feina, reunions, trobades, telefonades... pel camí, concentracions, manifest, xerrades, tallers, vídeo promocional, sortida al carrer. I cada esdeveniment ens demostrava que a una part majoritària de la gent se li remou alguna cosa a dins en veure les injustícies que passen i la passivitat dels que tenen el poder per solucionar-ho però simplement giren la mirada cap un altre costat.

La organització d'aquest festival no només ens ha permès comprovar la solidaritat de tantes i tantes persones sinó que també ens ha permès conèixer-ne d'altres que omplen la seva vida de sentit ajudant. D'altres que transformen la seva mirada envers les persones que cerquen refugi, tot afegint a la necessitat d'ajudar de forma imperiosa, la necessitat de reflexionar, comprendre, conèixer i donar una resposta real i ajustada al veritable

problema. Com deia en Baker, «jo no vull que me donin menjar dins una camp de refugiats, jo vull sortir d'allà». Cada projecte que dóna suport a les persones que viuen dins camps és positiu però si som realistes, aquesta no és la solució. Aquesta gent que ha fugit del seu país no ho ha fet per acabar dormint dins una tenda, en zones de concentració, tancats i sense esperances d'una vida digna. Precisament fugen dels seus països cercant aquesta nova vida com a la que té dret tota persona d'aquest planeta. Aquesta justícia en majúscules està molt per sobre de la 'legalitat europea' que els declara persones o immigrants il·legals. Deixen la seva casa, la seva feina, perquè tenen por a la repressió, por a la guerra, por a veure morir els seus fills, tenen por del futur, tenen por a la mort. I l'únic que cerquen és una vida tranquil·la, sense persecució, sense fam, sense bombes, una vida que els permeti tenir llibertat de creença religiosa o política, que els permeti una educació pels seus fills i filles i l'aliment de cada dia... no demanen tant no?.

I què es troben? Fronteres tancades, màfies que els cobren per

pujar a unes barques que en la majoria dels casos acabaran enfonsades en la Mediterrània, es troben presons, es troben rebuig, es troben la mort...

Qui pot ser indiferent a tota aquesta realitat?

Amb el festival del passat dissabte a part de la recaptació econòmica, que sigui dit va ser espectacular (més de 14.000 euros!!), l'objectiu era fer visible el problema, explicar que encara moren persones cada dia a la mar tot i no ser notícia, conscienciar que no podem tancar els ulls davant la realitat i denunciar la incapacitat deliberada o la no voluntat dels països de la Unió Europea que enfora de posar solucions posa tots els mitjans perquè no arribi ningú a les nostres costes, perquè ningú creui les nostres 'apreciades' fronteres.

A Menorca som Refugiats ens omple d'orgull i esperança el pensar que aquest missatge hagi arribat a una bona part de la societat menorquina i sentim un agraïment profund davant l'espectacular resposta.

Resposta de tots els que vareu ajudar en la organització del festival (Silvia, Angela, Gemma, Carmen D'Amato, Angels, Nasi, Kati, Sili, Pau, Begonya, Yola, Pepe, Lore, Pere, Roser, Angeles, Caro, Neus, Paqui...), del joves que han participat de forma tan activa i sincera durant tots aquests mesos (Albert P., Aina, Gemma P., Gemma R., Teresa T., Teresa M., Maria, Teresa B., Neus, Clara, Eva, Marc, Albert B., Glòria, Imma, Xavier), dels que vareu aportar menjar per po-

der vendre, la resposta de les parroquies de Ciutadella i Ferreries, de les empreses que varen col·laborar (TANDRISA, Europa, Vinum, Impacte, Idees Menorquines, Elitechip). Volem agrair la resposta de les diferents llibreries de Menorca especialment de la llibreria Pau, dels cinemes Canal Salat que ens varen cedir la sala per la projecció de la pel·lícula Astral, de Joventuts Musicals i Cine Club Ciutadella per la promoció del documental, del Teatre Principal per deixar-nos el linòleum, de tots els mitjans de comunicació fent ressò dels diferents actes, de la Caixa Colònia, del Fons Menorquí de Cooperació, de Caritas Menorca, de l'Ajuntament de Ciutadella, del Consell Insular de Menorca i del Bisbat de Menorca. Agraïm també a Laura Bañón, Vicent Mata, Bosco Martí, Joan Camps, Toni Fullana, Joan Febrer, Toni Salvador, Cristian P. Coll, Toni Cladera, Macià Florit, Josep Mercadal, Silvia Vivó, Sebastià Taltavull, Associació de veïns sa Colàrsega, Ciutadella Antiga.

Boníssima la resposta de tots els centres educatius que, tot i tenir moltes feines i obligacions, van trobar el moment per fer-se la foto donant recolzament al projecte i obrint les portes a la visita de'n Fernando Pujol per fer-los xerrades, a la Banda de Música de Ciutadella, a l'Esplai de Ciutadella, a l'escola d'Art de Ciutadella. A tots moltes gràcies.

Volem fer una menció especial n'en Jordi Bosch, dissenyador del nostre logo i de tots els rètols que ens han acompanyat i representat tots aquests mesos, per la seva dedi-

cació i professionalitat, a n'en Pau Marques per posar els seus coneixements publicitaris gràcies als quals la campanya ha arribat a pràcticament tots els racons de l'illa, a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Ciutadella per ser el bressol de la iniciativa i en la qual hi ha hagut una implicació impossible d'oblidar, a Acístic Menorca per la forma que ens van fer penetrar dins l'espectacle amb el joc de sons i llums, a tots els artistes que de forma brillant i desinteressada ens van fer vibrar durant les quasi 2 hores d'espectacle (Pinyeta Pinyol, Guiem Soldevila, Lluís Gener, Violant Menorca, Leonmaso, Indigo, Marc Gatsby, Victor Uwagba, les ballarines d'Art en Moviment, Gelià Dansànima, Coral s'Estel, Teatre en Família, Joan i Carme Taltavull) a ne'n Fernando per explicar-nos amb tanta passió la seva experiència enmig del mar, a n'en Baker per posar paraules a l'horror i com a les persones que fugen i cara a na Mari Genestar, en Damià Bosch i en Joan Gomila per la delicadesa de la posada en escena, senzillament espectacular.

I a tothom que va venir dissabte o que no va venir però ens ha donat el suport verbal, el donatiu econòmic i l'enhorabona, moltíssimes gràcies! Açò ens anima a seguir treballant perquè creiem que mentre hi hagi gent patint és la nostra obligació, perquè si un té un problema el tenim tots i totes com va dir en Victor Uwagba.

A MENORCA SOM REFUGIATS, (QUE ENS AGRADARIA CANVIAR PER A MENORCA SOM SOLIDARIS)